δὲ ἡ ἰδία τὰ εἶχε *σαστίσει* πλέον καὶ ἦτον ὠχρὰ ἐκ συγκινήσεως ὑπὸ τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν σκηνὴν κόκινόν της.

*
* *

Ἔλαβε ἐκτὸς τῶν ἀπείρων ἀνθοδεσμῶν ἓν *βραχιόλι* καὶ ἓν δακτυλίδι ὅπερ συνώδευεν ἀνθοδέσμην πλουσιωτάτην σκεπασμένην μὲ ἄφθοναις ταντέλαις καὶ τοῦλι, δῶρον ῥεφενηδὸν προσφερθὲν ὑπὸ τῶν γραμματιδέων.

* *
*

Ἡ κ. Λασὰλ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν χαρά της καὶ δι'αὐτὸ ἔφαγε καὶ μία *τοῦμπα* ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν. Ὁ κ. Brouette ἦτον ἀμίμητος. Ἄχ νὰ ἐβλέπατε τὸ *καϋκὰν* τῆς 6'. πράξεως. Ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι ἐμπιζαρίσθηκε.

* *
*

Ἡ πλατεῖα καὶ ἂν δὲν εἶχε φῶτα θὰ ἔλαμπε μόνον ἀπὸ τὰ ὡραῖα μάτια ποῦ τὴν ἐστόλιζαν. Αἱ δύω ὡραιότεραι, ἡ μία Πατησιώτισσα—ἡ Γειτόνισσα—καὶ ἡ ἄλλη Πειραιώτισσα, ἐφρόντιζον νὰ μετριάζουν τὴν λάμψιν τῶν ματιῶν των μὲ τὰ γιαλάκια τους τὰ κομψότατα ἀλλά. . . ἔ μὰ σώνει! περιμένετε τὴν **Τετάρτην**

Ἀλαταποθηκάριος

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

—

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἦτον νὰ βγῇ νύχτα ἔξω.

Βγάζει ἀπὸ τὴν μέση του τὸ *ρεβόλβερ* καὶ τὸ κρεμνᾷ εἰς τὸν τοῖχον.

Φίλος τῷ παρατηρεῖ:

— Τί κάνεις αὐτοῦ; Ἴσα ἴσα τόρα ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃς μαζί σου.

— Μάλιστα! γιὰ νὰ μοῦ τὸ σουφρώσῃ κανένας λωποδύτης.

—

Μεταξὺ δικηγόρου καὶ πελάτου:

— Τὰ εἶπες αὐτὰ ὅλα 'ς τὸν ἀντίδικόν σου;

— Βέβαια!

— Καὶ τί σου εἶπε;

— Μ' ἔστειλε 'ς τὸν διάβολο . . .

— Καὶ τότε τί ἔκαμες;

— Ἦρθα ἴσια σὲ λόγου σας! . .

—

Ἐν ἐξετάσεσι σχολείου:

Ὁ καθηγητής. Βέβαια θὰ γνωρίζῃς τὴν διαφορὰν μεταξὺ *ἀνακαλύψεως* καὶ *ἐφευρέσεως*. Ἂν εἰπῶ: «Ἀνεκάλυψα τὴν Ἀμερικὴν» εἶνε ὀρθόν;

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαθοπούλου. Ὄχι! Γιατί βέβαια δὲν ἀνεκαλύψατε ἐσεῖς τὴν Ἀμερικὴ· τὴν ἀνεκάλυψε ὁ Κολόμβος!

—

— Πῶς εἶνε ἡ πενθερά σου;

— Βύχαριστῶ! κακὰ καὶ ψυχρά.

—

Ὁ κύριος ἦτο χονδρὸς, χονδρὸς καὶ ἡ κυρία ἤρχισε πρὸς μεγάλην της λύπην νὰ τὸν μιμεῖται:

— Ἰατρὲ, ἐπὶ τέλους δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὸ πάχος;

— Περιπάτους, κυρία μου, τὸ καλλίτερον.

— Πρωΐ καὶ βράδυ τακτικὰ κάνω τὸν γύρον . . . τοῦ ἀνδρός μου, ἀλλὰ δὲν εἶδα καμμιὰ ὠφέλεια, ἰατρέ.

—

Δίοπτρα φορῶν πρὸς δίοπτρα φοροῦσαν:

Γυαλιὰ ἐσὺ, γυαλιὰ κ' ἐγὼ, ἂς σμίξωμε τὰ χείλια . . .
Οἱ ἄλλοι ποῦ φοροῦν γυαλιὰ νὰ σκάσουν ἀπ' τὴ ζήλια!

—

Ὁ λόγος περὶ πολὺ ζωηρᾶς κόρης:

— Καὶ νὰ μὴν κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ ὑπανδρευθῇ!

— Γι' αὐτὴν δὲν εἶνε δύσκολο νὰ εὕρῃ ἄνδρας, ἀλλὰ νὰ εὕρῃ **ἄνδρα.**

—

Μικρὰ κόρη, πτωχὰ ἐνδεδυμένη ἵστατο μετὰ τῆς μητρός της πρὸ τοῦ παραθύρου τοῦ κ. Βουγᾶ.

— Βλέπεις αὐτὴ τὴν ὡραία κοῦκλα, Μαριγοῦλα, ἂν κάνῃς φρόνιμα θά σου τὴν ἀγοράσω.

— Ἄ! ὄχι αὐτὴ, μαμμά, εἶνε πολὺ τουαλετιασμένη γιὰ 'μένα.

— Καὶ τί σὲ μέλλει; τόσῳ καλλίτερα!

— Ὄχι, ὄχι! θέλω νὰ ἦμαι ἡ μητέρα τῆς κούκλας μου καὶ ὄχι ἡ δούλα της.

Η ΠΕΡΙ ΗΜΩΝ ΓΝΩΜΗ

τῶν καλλιτέρων φίλων μας.

—

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι κράτος πολεμικόν. Αὕτη προσπαθεῖ νὰ ἐκταθῇ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ εἰρηνικῶς, ἐπομένως αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐμβάλῃ τὴν Τουρκίαν εἰς σπουδαίους φόβους.

Journal des debats.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Mignonne

An Avril sous les branches
Au feuillage frileux.
En cherchant des pervenches,
J' ai trouvé tes yeux bleus.

Et j' ai vu tes mains blanches
Parmi les lis neigeux,
En Avril sous les branches
Au feuillage frileux.

Et, comme un nid joyeux,
Ton petit coeur aux cieux
Contait ses gaietés franches,
En Avril, sous les branches
Au feuillage frileux.

Armand Silvestre